

*Beim Zwergevollek
um Grosseken*

Eng Séche fir Kannerbün

an 3 Akten

vum

Nik. WAMPACH a Fr. BINSFELD

Musek vum Bernard MAY

Letzeburger Volleklidder-Verlag
8 rue Evr. Ketten
L E T Z E B U R G
1 9 5 1

Perso'nen:

Sprengerlek	{	Zwe'n Handwierksborschten
Drekerlek		op der Walz
Wichtelcher	{	Groestênsmännchen, de Kinek.
		Kuelegêsch.
		Zänkert.
		Kuelewichtelcher.
Drankinigin.		
Dramelfen.		
Drangestalten	{	D' Mamm vum Sprengerlek
		Draudchen, seng Schwester.
Blummekinigin.		
Kanner als Blumen vun allerlé Zorten.		
Kanner als Peiperlengen.		
Haffrâchen, eng âl Baurefra.		
Bärbel, hir Duechter.		
De Mêschter vum Baurenhaff, e Wittmann,		
de Brudder vun der Bärbel.		
Der Bärbel hirt Kand.		
E Kniecht.		
Handwierksborschten a Skouten.		

=====

Beim Zwergerollek um Groestên.

O u v e r t u r e

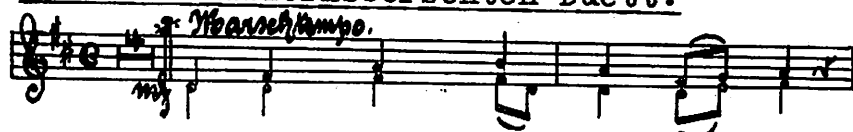
I. Akt.

De Groestên bei Manternach. En Owend em Gehânsdäg. Lichteschein. Vun der Manternacher Seit erbei kommen zwe'n Handwierksborschten, e Schneider an e Goldschmatt. Sie sangen:

1. Optrött

Sprengerlek an Drekerlek.

No. 1.-Handwierksborschten-Duett.

- 1. Handwierks-borsch-te ginn an d'Welt;
- 3. Pöpp-len dau-schen düss em d'Kopp;

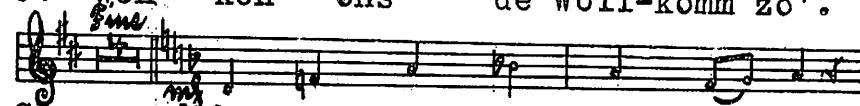
- 1. d'Frêd gêt mat, durch-glo'st de Schrék.
- 3. Pöp-pels-lâf huet och keng Ro';

- 1. Bleif do-hém, wém d'Stuff ge-fällt,
- 3. Spak-kel-ro' - se glönn - ren op,

- 1. d'Fä-rent wenkt, do fen-kelt d'Glek.*
- 3. wen-ken ons de Wöll-komm zo'.

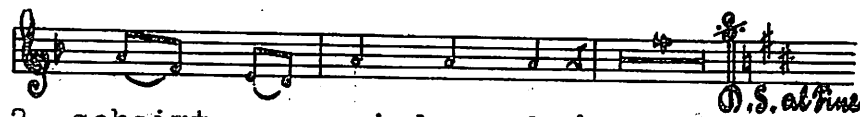
- 2. Lîch-te-schein op Strôss a Pâd,

- 2. d'Nuech-ti-geil-chen tenkt a gre'sst;

- 2. hei, we' i-wer d'Mil-le-rad d'Bâch do

- 2. scheint a wei-der-sche'sst.

(* Drekerlek setzt sech nidder).
(Sprengerlek röselt den Drekerlek, dé mat virugêt, am Ufank dre'deg, dann no an no am Schrek).

Drekerlek:

Oh, dât Gôn, dât Gôn! Dât ass mir an d'Glîdder geschlôn.

Sprengerlek:

Ech könnt nach iwer en Dâch sprangen.

Drekerlek:

Jo du mat dengem Kîschtegewicht!

Sprengerlek:

An du mat dengem Armesöndergesicht!

Drekerlek (gâpst a streckt sech):

Zeng Stonnen op de Bën!

Sprengerlek:

An zeng Stonnen am Gâng ze granzen!

Drekerlek (werft sech op de Buedem):

Ech kann net me'! O mei, o mei! Ech sin eng Leich.

Sprengerlek (greift an de Rucksâk a rêcht him eng Schmier):

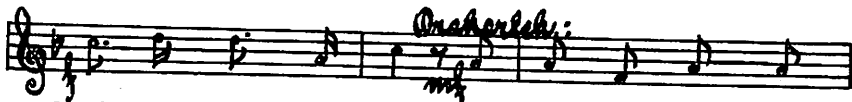
Feier de' do mol eran, da get et der besser!

(Si setzen sech an iessen. Et he'ert én eng Musek).

No. 2.-Duett.

Ech sin de Schnei-der Sprenger-lek,

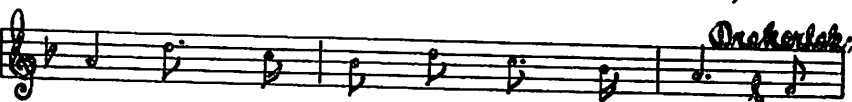
hol-la, hol-la ho! An ech de Gold-schmatt

Dre-ker-lek, hol-la, hol-la ho! Kuck,

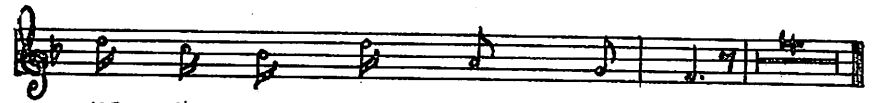
wa keng Nol, ké Schnei-der wär,

we' ke'ms de do, du stol-zen Här! Dât

bèscht, dât bèscht ass Gold a Geld, op

göl-le Rie-der rullt jo d'Welt.

(Si setzen sech an iesse vîrun).

Sprengerlek (reselt de Kapp a sét):

Elo sötzt meng Mamm elèng dohém. Wat wärd se verdrösslech sin! An onst âremt Draudchen! Hatt huet missen an den Déngscht gôn, fir sei Bro't ze verdengen. Du wês, et mecht de Stôt am Fêschterhaus hannert dem Bösch. Awer fir Kröschtâg ass sei Jor zu Enn. Da könt et nés hêm, an da si mer erem allsche'n zesummen.

No. 3.-Melodram.

Sprengerlek (un de Mo'nd):

Fort op d'Walz, keng Nol an d'Hand! Lîchteschein, du bass mei Frönd; dach de Schneider ass zu Land, wa vum Bierg den Hierscht rem könt.

Kuck dohém durch d'Fenster klèng, kuck, do setzt meng Mamm a kreischt. Wén dre't d'Schold? 't ass d'Sonn elèng,

an ech sëlwer ka fir neischt.

Lüss an d'Haus och hannerm Bösch, wo' onst Draudche wärt a wächt; blenk voll Tro'scht him op sein Dösch, Kröschtâg ass onst Glek gemâcht.

Drekerlek (am sëlwechten To'n):

Mo'nd, du Schallek, lâch, jo lâch, 't ass keng Sonn, de' mech geruff; 't ass keng Blumm, keng Pösperbâch, de' mech lackelt aus der Stuff.

't ass de Wîchtelcher hirt Gold, Gold dât de'f am Buedem lîcht; Gold, Här Mo'nd, ass wât ech wollt, Gold, e Ko'p we dei Gesicht.

(D'Musek get me' stârk. Si lauschteren, kucken a wenken sech a mâ mat de Fangeren an de Fe'ss den Takt no).

2. Optrött.

De' Vireg, d'Wichtelcher an d'Elfen.

Groestênsmännchen (eng Grötz me' gro'ss we' di âner, e lânge weisse Bârt, eng Ka - putz an eng ro't Pellerin un, e lânt Mes - ser an der Ceinture. Sprengerlek an Dre - kerlek lâfen sech verstoppen a strecken hei and do de Kapp eraus):

No. 4.-Wichtelmänner - an Elfemusek.

Allergro Marcato.

De Mo'nd ass op, de Bôsch dé
 schle'ft; nu kommt, dir Gêsch-ter aus der
 De'ft, dir Schwe-stre, Brid-der, ei
 sangt är Lid - der. Vum Him-mel wankt de
 Stie-re - kranz, mâcht ä - re sche'n-ste

Ren-gel-danz! E-rop, dir Ar-bechtsmänner!

An d'Schöpp, d'Pi-osch kritt Ro'!

(*schle't mam Staf op de Buedem).

Kuelegêscht a Kuelewichtelcher (kommen zu de Seiten erbei. Si mân den Tûr iwer d'Bün, vum Kuelegêscht gefe'ert. Si stellen sech mat gekreizten Ärem op).

No. 5.-De Kuelegêscht sengt:

Marschtempo

Nu kommt, meng Mân - ner aus der
 De'ft, wo' stöll eng Welt voll Reich-tom
 schle'ft, wo' ni eng Sonn, e Stier-che
 blenkt an ni e Men-sche-wuert er -
 klenkt; brengt Wîch - tel-cher, wât Fleiss

a Kräft fir frönd-lech Men - sche -
 kan - ner schâft, den Ar - bechts -
 lo'n aus schwâr - zer De'ft, den

Ar - bechts - lo'n aus schwârzer De'ft!

(Zwe' Wichtelcher brengen an engem Emer Kuelen. Etlech âner setzen sech ronderem an huelen hir Himmercher).

Zänkert (dé lûssegste Wichtelchen. E schle't d'Koplabung a reiwt sech d'An):

Den Zänkert ass och do, den Zänkert huet ké Schlôf. Hei, wi hell! Anescht we' do önnen, de'weg am schwârze Kuelebuedem, hu! Ömmer get êscht gekuckt, hu!

(D'Wirder vum Zänkert gi virgedroen zu - gleich mat der Introductio'n vu: Kling, kling, klang).

No. 6.-Kuelemänner-Lidd.

Alllegretto

1. Kling, kling, klang, pin-ke-pank,
2. Kling, kling, klang, pin-ke-pank,
3. Kling, kling, klang, pin-ke-pank,

1. no der Ar - becht de Ge - sank!
2. Wich - tel - cher beim Hum - mer - klank
3. no der Ar - becht de Ge - sank!

1. Wich - tel - cher a schwâr - zer De'ft
2. grue - wen, wud - dren o' - ni Ro',
3. E - weg si mir op de BÊn,

1. wös - se wo' de Reich - tom schle'ft.
2. hin - ne stêt en Dânz - chen zo'.
3. klap - pe Gâng durch Kuel a Stên.

1. Wich - tel - cher vill dau - send Jor mân
2. All - zeit Ar - becht a Ver - dross, sé -
3. Wich - tel - cher nach dau - send Jor mân

1. zu Kuel, wât Bôsch mol wor. Kling, kling
2. le Spiel a Fro' - ge - noss. Kling, kling
3. zu Gold, wât Kuel mol wor. Kling, kling

1. klang, pin - ke - pank, schâl, mei Lidd, beim
2. klang, pin - ke - pank, no der Ar - becht
3. klang, pin - ke - pank, schâl, mei Lidd, beim

- 1. Hum - mer-klank!
- 2. de Ge - sank.
- 3. Hum - mer-klank! Er - bei, dir

Blum-me-kan-ner, zum Gêsch - terdanz an d'Rei!

(* Groestênsmännchen schle't mam Staf op de Buedem).

Blummekinigin (dann der Rei no,we' se ge - ruff gin,de' âner Blumen. Klèng Elfercher brengen eng Sôtz an en Tapi,âner e Kôssen. Si setzt sech,vun den Elfercher emrengt an deklame'ert):

No. 7.-Melodram.(vun der Blummekinigin)

Erbei,dir Blumme matenên,
dir Nêlchesblumen,Armenên,
Margre'tchen,Kuerblumm,Kokliko,
air Puenaeisre'er ro't-weiss-blo.

Erbei aus Bôsch a Feld a Gârt,
Jasmeng a Goldblumm,fro' erwârt;
kommt,Lilech,Ro's an Tulepant,
kommt,sprêd e Rébo' iwer d'Land.

Dir Schwestren op! Am Wisegrønn
richt alles sech zur Gêschterstonn;
erhiewt iech fro',voll Summerglanz,
kommt Arm an Arm zum Blummendanz!

Dir Klackeblumen,tenkt a penkt,
dir Kinekskärzen,rufft a wenkt!
O kommt erbei,kommt all me' no,
de Summer,Summer dén ass do.

(Op klenge Bünen gêt et schon duer,wann de'
Blumen durch Hôrschmock bezeecht gin).

(D'Blumme komme vun alle Seiten erbei,

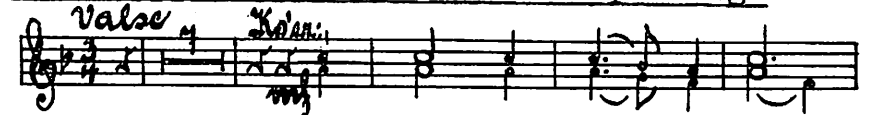
gre'ssen d'Kinigin,de Groestênsmännchen an
eng di âner. Den Zänkert gre'sst se a mecht
vun Zeit zu Zeit de Gest vun der Bewonne -
rong).

Blummekinigin:

Erbei,dir Peiperlengen,
zum Rengeldanz erbei!
(setzt sech).

(D'Peiperleng fle'en erbei,danzen émol
ronderem. Si mâ mat de Blumen a mat de
Wichtelcher e Krêz,dén sech a klèng Krê -
zer ople'st).

No. 8.-D'Blöblimchen an de Peiperleng.

1. Vill fâr-weg Blum-me sê -

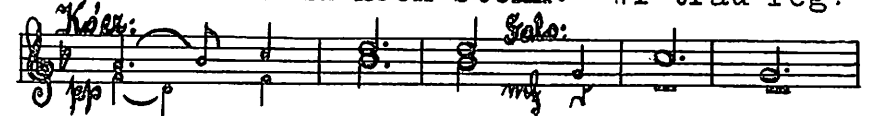
men den Deich am Wi - se - grønn; eng

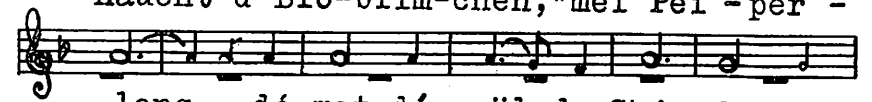
drôn - ner stong ze drê - men, ze

krei - sche mu - nech Stonn. "Wi trau - reg!"

haucht d'Blo - blim - chen, "mei Pei - per -

leng, dé mat dér göl - le Strim - chen, hie

wor ze kéng. 2. Losst mech mei Lêd iech
 klo-en! Mei Pei-per-leng brong-ro't,
 hie go'f vum Stûrm ver-schlo-en; am
 Ni-wel schlauft der Do't." *Kôn:* Vill fârweg
 Blum-me lâ-chen: "Dei Pei-per, Pei-per-
 leng, dé sôtzt am Lâf ze wâ-
 chen, ass gud-der, gud-der Deng." 3. Du
 ko'm en dûs-se Wônd-chen, we' frônd-lech
 glôt-zert d'Sonn, we' juxt all Blum-me -

kônd-chen am wei-de Wi-se-gronn!
 Du kont d'Blo-blimche lâ-chen, an
 aus wor d'Peng; sei Kom-pli-ment ko'm
 mâ-chen de Pei-per-leng.

(Drekerlek a Sprengerlek strêcke vun Zeit zu Zeit de Kapp eraus fir ze kucken. Den Zänkert holt s'anuecht a gêt hémlech op den Ze'wen op hire Verbuerg lass. Bei der lèschter Strof kuckt de Sprengerlek ze lêng, an den Zänkert packt e beim O'er).

Sprengerlek:

't ass mei Lèscht, 't ass mei Lèscht!
 (Alles kuckt no hinnen).

Groestênsmännchen:

Erân dir Mönshékanner! Kommt all e-rân an d'Rei!

Zänkert (holt se beim Arm. Se ziddren an zabbelen):

Hei sin se.

Drekerlek (zum Sprengerlek):

Ge' du vîr! Ech trauen dém Spîl net.

Sprengerlek:

O Mamm, 't ass ên we' der Deiwenker sèl-wer!

Drekerlek (holt de Mutt zesummen an trött an d'Rei, gre'sst):

Ech kommen....ech kommen.... als e gud-de Frönd.

Zänkert:

Dén huet eng schwe'er Zong!

Sprengerlek:

O Mamm, o Mamm! Wär ech dohém bliwen!

Zänkert (mecht sein Ziddren no):

Gelt, elo vergêt der de Muttwöll.

(Fe'ert e beim O'er an de Krêz. E Kuele - wïchtelchen brengt den Drekerlek. Si dan - ze ronderem de' zwe'n).

3. Optrött.

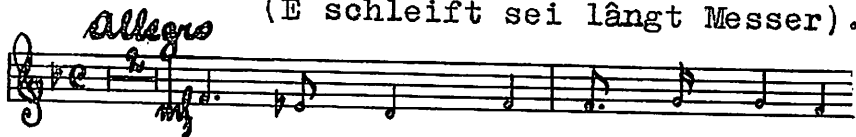
De' Vïreg. De Krêz vun de Wïchtelcher an den Elfen stêt em de' zwe'n erem.

No. 9.-Blenk, mei Kneip. (Musek)

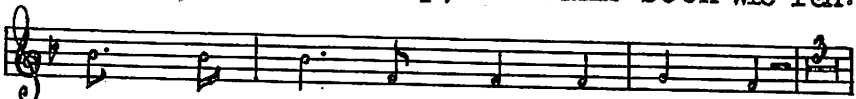
Groestênsmännchen:

Do hätte mer jo de' zwe'n Neischterten. De' le'eren de Groestênsmännchen elo kennen.

(E schleift sei lântg Messer).

Blenk, mei Kneip, wé kann sech wie-ren!

Solls zwé Mön-sche - kan-ner schie-ren!

Drekerlek (jeizt): Ausch, ausch!

Sprengerlek (jeizt): O Mamm!

(Si läfen hin an hier, fir aus dem Krêz z'entwösch. D'Wïchtelcher ver - spären hinnen de Wé, we' an dem Spil "Kâz a Maus).)

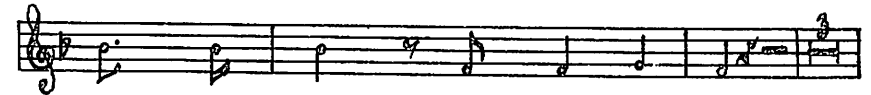
Zänkert:

Männercher, dât sollt der verhâlen, we' der hei öonner ons Wïchtelcher ko'mt.

Groestênsmännchen (schleift vïrun a weist op den Drekerlek an de Sprengerlek).

Plâ-keg, plâ - keg Könn a Käpp!

Pâkt se fest, de' Mön-schen-däpp!

(Zwe' Wïchtelcher huelen den Drekerlek, zwe'n âner de Sprengerlek, de' sech net vill wieren. Si setzen s'op de Stên. De Groe - stênsmännchen holt de Sprengerlek beim Bûscht a schiert him d'Hor vum Kapp an de Bârt glât ewèch).

D'Lûcht um Schnei-der-döschge - richt!

Glât de Kapp an glât d'Ge-sicht!

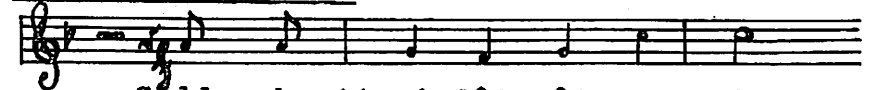
(klappt em op d'Schöller an entle'sst en).

Zänkert:

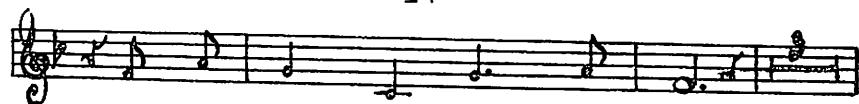
Kuck wât e le'we Kierelchen! So gefälls de dem Zänkert. Wât wärt ärt Draudche kucken, wann sei Bridderche Schneider erem hêm könt.

(Duerno könt den Drekerlek un d'Rei. E get op de Stên gesât a vum Groestênsmännchen geschuer).

Groestênsmännchen:

Gold-schmatt, ei dât gêt de - dïcht;

glât de Kapp a glât d'Ge - sîcht!

Zänkert (bekuckt e genê):

Du gefälls mer och. Dei Kapp blenkt jo bal ewi Gold.

Kuelegêsch:

Nu passt op, dir zwe' Plâkkäpp! A louschert gutt, wât de Kuelegêsch iech sét!

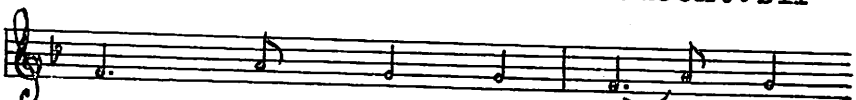
(E weist op den Emerche mat de Kuelen).

Dir duerft an d'Tä-sche föl - len,

wât d'wîch - tel - cher hei bruecht. Dir

könnt neischt Bess - res wöl - len,

dach denkt un d'Gêsch-ter-nuecht.

Drekerlek (hêmlech iwer dem Föllen zum

Sprengerlek):
Wât mâ mir mat déne Kuelen? E Kuel ass ké Gold.

Zänkert:

Da puch s'ewèch!

Sprengerlek:

Sô nômmen neischt a pare'er! Mâch we' de Kuelegêsch sét!

('t schle't eng Auer).

No. 10.-Kling, kling, klang. (Musek)

Groestênsmännchen (tuppt op de Buedem an deklame'ert):

Dir Blumen all, dir Peiperlengen,
dir Kuelewîchtelcher, 't ass Zeit.
Hei mâcht iech fort, wo' d'Stiere

schengen;

't schle't eng! Ké Gêsch me' no a weit!

(D'Blumen dâzen émol rondem sech sêlwer a ginn of. D'Peiperlengen fle'en nach en Tûr a ginn och. D'Kuelewîchtelcher am Schreck hinnen no).

Zänkert (schle't d'Koplabunz a lêft sech verstoppen):

Nên, den Zänkert bleiwt nach op; hie wôllt mol wôssen, ob des Mönshékanner gutt schlofen a wât se drêmen. Den Zänkert mecht gier Spâss. Dén huet der schon allerhand gestîcht).

4. Optrött.

Sprengerlek an Drekerlek.

(am Ufank stomm vu Schreck a Verwonnerong. Dann erkre'en se sech lues a lues).

Sprengerlek:

Liefs de nach?

Drekerlek:

Awer net me' vill.

Sprengerlek:

Dir ass de Wappes gâng.

Drekerlek:

An du, wât bass de gedabbert!

Sprengerlek:

Hues d'elo dei Gold?

Drekerlek:

Ma so mol! Ech hu grad eso' vill kritt ewe's du, e puer Täsche voll ârmse'leger Kuelen.

Sprengerlek:

Nu löss mer mân, datt mer nömme se'er
vun hei ewèch kommen.

Drekerlek:

An dât alles fir de' drèckeg Kuelen, de'
mer hu missen an d'Täsche stéchen.

Sprengerlek:

t ass nach gutt gâng, datt et nömmen
de Groestènmännche wor. Datt mer net
dem Deiwel sèlwer an d'Gräpp gefal sin.

Drekerlek:

Jô jô. A grad hei um Groestên wor et,
wo' en démols gedantz hât, dé schwärze
Feierstöppler an Hellemêschter. Méng
Gro'ssmamm gottre'scht hât mer emol so'
eng Geschicht erzielt.

Sprengerlek:

Wém sés de dât, Drekerlek! Ech wês genê
Beschêd. Et gêt mer nach eng wâl iwer
d'Hierz, wann ech drun denken. Hei leit
de Stên, de Groestên. Et sin elo jo nömme
me' d'Steker dervun. Dé schwe'ere Stên
huet den Deiwel sèlwer heihi bruecht, op
senge stârken Deiwelsschölleren. En hât
jo gehe'ert, zu Tre'er ge'f eng Deiwels-
kîrech gebaut. Dât wor senger Sâch.

Drekerlek:

O mei, eng Deiwelskîrech! Mâ dât wâr ep-
pes Sche'nes!

Sprengerlek:

Jô, eng Deiwelskîrech! An do wolt hie
sèlwer derbei sin, do wolt hien hellefen,
datt d'Sâch solt vîru gôn. Duefir huet
en dé schwe'ere Stên erbei geschlêft. Et
solt de Grondstên vun der Deiwelskîrech
gin. Ônnerwé awer he'ert en, et ge'f en
Herrgottsdo'm. Wât mecht den Hellemêsch-
ter! En dêt e Fluch, datt d'ganz Gewân
ronderem dervu schâlt, as wann et gedon-
nert hätt. Da werft en de Stên op de
Buedem, hei op des Plâtz, hei op de Groe-

stên. E grâtscht op den Zänn vu Roserei,
e sprengt op de Stên, en danzt an danzt
drop, bis en a Steker fîrt. D'Steker ge-
seit ên nach hei. An d'Trött sin nach
drann, de' Lächer, de' den Deiwel beim
Danze geschlôn huet. Huu, wann ech drun
denken! D'Grujele gi mer zur Kopp aus!

Drekerlek:

Huu! Mir stinn d'Hor zu Biereg!

Sprengerlek (klappt em op d'Schölller):

Dât do ass gelunn, Drekerlek.

Drekerlek:

A fir wât ass et gelunn?

Sprengerlek:

Wèlls de kèng Hor me' hues. Se si ver-
rést, se siñ an d'Vakanz.

Drekerlek:

Rècht hues de, Sprengerlek. (E lâcht).
Elo bekucken ech dech ere'scht. Du hues
e Kapp we' e Fuendelsknäppchen. Et félt
nach grad d'Spötzt drop.

Sprengerlek:

An déng Klatz ass just we' e glése
wâk. Et kann ên sech dra spigelen.
(Si bekucken sech a lâchen).

Nu löss mer awer mâchen, datt mer ônner
Dâch komme mat onse Kuelen. Solle mer se
net ewèch puchen?

Drekerlek:

Och nach dât! Wé wêss, wo' mer se brau-
che können!

Sprengerlek:

Do hannen ass eng Lûcht. Ech mêngen, dât
wâr de Schuerenshaff.

Drekerlek:

Do fônte mer vleicht eng Plâtz fir ze
schlôfen. Da gef de Bêen et op.

(De Sprengerlek werft hémlech e puer Kuele
fort. Si trappe vîrun, op de Schrek vum
"Handwierksborschten-Duett").

No. 11.-Duett.

(Si sangen de' lèscht Strof)

Moderatempo

Pöpp-len dau - schen düss em d'Kopp ,
 Pöp-pels - lâf huet och keng Ro';
 Spak - kel-ro' - se glönn - ren op,
 wen - ken ons de Wöll-komm zo'.

Zänkert (könt aus senger Stopp. E rêft d'Kuelen op, mecht mat sengem Stiefchen allerhand Zêchen driwer an deklame'ert):
 "Wichtelcher vill dausend Jor mân zu Gold, wât Kuel mol wor."

(D'Kuele gin zu Gold. E lét se op Goldpobeier an e weist se).

(De Virhank fällt).

=====

II. Akt.

Eng gro'ss Baurestuff. Dämmerlicht.
 E Spannrad. Op zwe' Still schle'ft e klengt
 Médchen. Seng Spillsâche leien um Buedem:
 E Schéfchen, eng Popp, eng klengt Kachmaschin.

1. Optrött.

Haffrâchen. Kôndchen.

Haffrâchen (sôtzt beim Spannrad, dât ro't):

No. 12.-Beim Spannrad.

Gedraen.

1-3. Ro', mei Ried - che, ro'! D'Ân de' fâ-len

1. zo'. Ôm-mer, ôm-mer muss de lâ-fen,
2. zo'. Wât den Al-ter huet ge-spon-nen,
3. zo'. Mu-nesch trei-e Leng - e - fue - dem

1. Hiem a Bett fir s'all ze schâ-fen
2. klêd de Jonk - tem, schle'sst seng Won - nen.
3. deckt seng Spôn - nesch de'f am Bue - dem.

1-3. Ro', mei Ried - che ro'! D'Ân de' fâ-len zo'.

(Ze't den Otem schwe'er).
 D'Gro'si ka bâl weider neischt me' ewi
 spannen. Jô, mei Riedchen! Dax nach muss

de den Tür mâchen, fir dât hellefen z'ersetzen, wât de Krich zerste'ert huet.

Ja, dé Krich! Hei dén ârme Wirm - che kann eppes dervun erzielen. Fir d'e'scht huet sei Papp misse fort an e Lager. D'Feinde vum Land hun e geholl. Lâng, o lâng huet ké Mönsh eppes he'ere vun em. Ké Bre'f duerft en hêm un seng Familje schreiwen. Eng ke'er ko'm Nuwell, den ârme Papp wir am Pri-song erschoss gin. A fir wât! Well hie fro' mat sengem Land wor a fir sei Land ge - schafft hât. Wor dât dann e Verbrêchen? Ass ên e Verbrêcher, wann ên d'Hémecht gier huet? Wann de' engem me' le'f ass wi alles op der Welt?

(Si wöllt opstôn).

Ech lössen et le'wer schlôfen, dât âremt Kôndchen, datt et mer net erfe'ert an zesumme'ert an der Mênong, et ke'm eng Bomm oder di preisech Polizei, fir et ewêchzefe'eren.

Ewell net genuch, datt de Papp huet missen an den Do't gôn. Duerno go'f och nach d'Mamm verschlêft, an d'Emsiddlong, weit dohannen a Polen, an zu gudder lêscht ko'm se och an e Lager, d'Mamm mat dém ârme Kôndchen.

Dât âremt Bârbel, meng Duechter! Hat hât et schwe'er, hat ass och we' et schengt ônner kêngem gudde Stier gebuer. De Man verluer, mam Kann bei d'Mauer gestalt fir sêlwer erschoss ze gin! A we' et dun endlech hêmko'm, mat Liewesgefor hêmko'm, du wor och nach hirt Heischen zu Woltz e Stê - ko'p, vun de Bommen zerste'ert. Du ko'm et hongereg a krank hier bei mech, seng Mamm, gezunn. 't hât weider neischt me' ewi d'Klé - der um Leif an sei Kand.

(Wôscht eng Tre'n a brengt Gezei erbei).

We' ne'deg ass et hei, d'âremt Bârbel! Bei der Gro'si ass ômmer Ârbecht.

Hiemer, Boxen, Strômp a Räckelcher ze fleken! Domat net genuch. Bâl muss et kachen a brachen, bâl streichen, bâl rompen, bâl wâschen, bâl dreschen. Bâl ass et um Feld, bâl am Haus. Wât ass et ons elo gutt kom bei all dér viller Ârbecht!

Kôndchen (am Schlôf):

Lämmi! Lämmi hei!

Haffrâchen:

Nun he'er de' klèng Deifchen! Et drêmt vun séngem Schéfchen. We' sche'n huet et nach gebiet an sei Liddche gesonge vum Stierewôn. Du lét et sech nidder op de' zwe' Still hei a fort wor et. (kösst et luess, deckt et zo', setzt sech, steipt de Kapp an entneipt).

Kôndchen (schwätzt am Drâm):

Da reiden drei Englen op Goldpârd durch d'Lûcht.

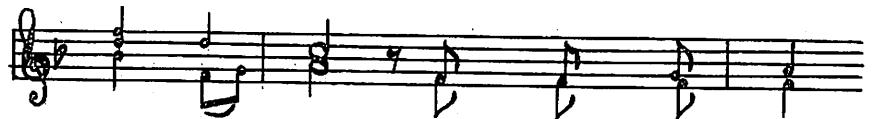
(Drâm-Elfercher, vun der Drâmkinigin gefe'ert, tanzen nom Lidd vum Stierewôn, dât hannert der Bûn gesonge get).

No. 13. - De Stierewôn.

Moderato.

- 1. Wann nuets de Mo'nd sei
- 2. Wann nuets de Mo'nd seng
- 3. Wann nuets de Mo'nd an

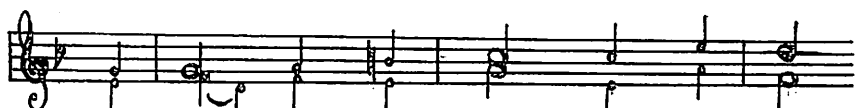
- 1. Sôl - wer sprêd, weit i - wer d'Him -
- 2. Läm - mer lét, wann durch d'Ge - wân
- 3. d'Kum - mer kückt, wann d'Kônd - chen an

1. mels-wi - se gêt, wann d'Kön - ner-
 2. den Herr - gott gêt an d'Sé - er -
 3. sei Bett sech duckt, da lue - den

1. cher sprô - chen a lös - ch - te - ger Ucht,
 2. cher em - ginn a lös - ch - te - ger Ucht,
 3. drei Eng - len de Stie - re - wôn aus

1. da rei - den drei Eng - len op Gold -
 2. da lauschtren drei Eng - el - cher no
 3. a stré - en all Kônd - chen en Drâm

1. pãrd durch d'Lûcht. Drei Stie - re
 2. an der Lûcht. Da stêt de
 3. i - wer d'Haus. Da rullt de

1. sin hir fenk - leg Pãrd,
 2. Wôn, da lausch - tren d'Pãrd,
 3. Wôn, da frêsch - len d'Pãrd,

1. de Mo'nd hitt em de Wôn seng Hãrd.
 2. da stêt a lausch - tert d'Himmels - hãrd.
 3. de Mo'nd dreiwt hêm seng göl - len Hãrd.

(Op ganz klenge Bünen brauch nômmen d'Lidd gesungen ze gin a 7 Kanner stellen de Stierewôn duer).

2. Optrött.

De' Vireg o'ni d'Drâm-Elfen, Drekerlek, Sprengerlek, Mêschter, Bãrbel a Kniecht.

Haffrãchen (erwãcht):

Dé verdeiwelte Schlôf!

(kuckt op d'Auer).

Nê,we' de' Zeit vergêt! Elo ka leie wât leit. Muer de Muerge get et Fre'biren.

(Gêt op d'Kand lass, fir et z'erwãchen; et klappt un der Dir).
 Erãn!.....O Kanner! Wé könt nach eso' spe't?

Sprengerlek an Drekerlek (den Hutt an der Hand):

Gudden Owend, Giedel!

Haffrãchen (nach Ômmer erschreckt):

Gudden Owend! A wât fe'ert iech eso' spe't erbei? Wãrt, ech ruffen de Mêschter.

Sprengerlek:

Net ne'deg, Giedel! Erfe'ert net! Mir sin e'erlech Kierelele. Mir sin op der Walz a froe weider neischt ewe' e Nuetslêer.

Haffrãchen:

Dir guttste Leit! All Better am Haus si beluegt.

Mêschter (könt erãn):

Gudden Owend, dir Walzbridder! Do kre'emer jo nach spe'de Besuch.

Drekerlek:

Jô, Mêschter, weist ons nômmen en Eckelche fir ze schlôfen. Mir kommen net me' zu Plãtzen. Elo si mer geschloen zeng, wann net élef Stonnen op de Bën.

Mêschter:

Vu wo' kommt der dann?

Sprengerlek:

Vun hanner Miersch erfort.

Haffrâchen (fir sech):

D'Sâch schengt mer richtig ze sin.

Spätzbo'wegesichter hun se net.

Mêschter:

Mir léen iech eng Kautsch Stre' duer
an den Eck. En Ament.

(Gê't aus).

Haffrâchen:

Obé, da gudden Nuecht a gutt Ro'!

(Hôlt d'Kand op den Ârem a gêt of).

Drekerlek:

Bâl hât et Krämp kascht! Geseis de nun,
mer hun dach e' erlech Gesichter.

Sprengerlek:

Bill der neischt drop ân!

Kniecht (könt erân, röselt Stre' op de Bue-
dem):

Hei ass eng Bausch gutt möllt Stre'.

Mêschter (könt erem):

Ech menge, Jongen, eso' kann et wuel gôn.

Sprengerlek an Drekerlek:

Jô, jô, Mêschter, mir mân ons schon eng
Kautsch.

Mêschter:

Plôt iech alt e bössen.

Bärbel (könt mat Müllech a Bro't):

Hei huet der Müllech an och Bro't.

(stellt d'Müllech bei de Ruecht

op den Dösch. Drekerlek a Sprengerlek
drenken ên nom âner vun der Müllech).

Sprengerlek:

De' ass gutt a frösch.

Bärbel:

Nu schneid iech Bro't.

Sprengerlek:

Mer hu ferrem gefiddert an nach völleg
am Böntel.

Mêschter:

Dajé, da streckt iech gutt! Bis muer!

Bärbel, Mêschter, Kniecht:

Gudden Nuecht!

(of).

Drekerlek a Sprengerlek:

Gudden Nuecht alleguer, a schlôft gutt!

3. Optrött.

Drekerlek, Sprengerlek, Zänkert.

(Drekerlek a Sprengerlek donken d'Schong
aus a strêcken sech mat de Kléder op
d'Stre').

Drekerlek:

't gêt dach neischt iwer d'Ro'! Wât wor
dât en Dâg!

Sprengerlek:

A watt eng Nuecht!

Drekerlek:

Wann ên net grad eso' vill Stonnen an
de Bê'n hât, könt ên dabal schlôfen.
(gâpst an dre't sech em).

Gudden Nuecht, Sprengerlek!

Sprengerlek:

Gudden Nuecht, (gâpst) Drekerlek!
(nurelt am halwe Schlôf zum Melodrâm:

No. 14.-Fort op d'Walz.

.....durch d'Fenster klêng.
.....meng Mamm a kreischt.
.....d'Schold?'t ass d'Sonn elêng,
an ech sêlwer ka firneischt.

.....d'Haus och hannerm Bösch,
.....Draudche wârt a wâcht.
Blénk voll Tro'scht...op sein Dösch,
.....Glek gemacht.
(De' lèscht Wieder si kaum ze verstôn).

Zänkert (d'Hand bei de Mond, gêt em hire Lê-
er erem a wenkt):
Bsst. bsst, bsst! (Gêt sech verstoppen).

4. Optrött.

De' Vîreg, dem Sprengerlek seng
Mamm, Draudchen, Drâm-Elfercher.

(D'Mamm an d'Draudchen erschengen als Drâm-
gestalten. Elfercher, vun der Kinigin gefe-
ert sangen).

No. 15.-Drâmlidd.

Andante.

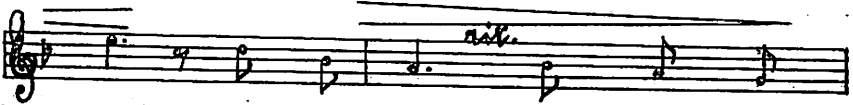
- 1. Kenns d'en Hierz, dât fir dech
- 2. Kuck se all, de' fort si
- 3. E Ver-gleich huel un der

- 1. schle't, bleif him no, ver-lâng net
- 2. gâng, i - wer d'Wâs - ser, gruj-lech
- 3. Bâch, we' se scheint vum Mil - le-

- 1. me'. Hues d'eng Mamm, de' dir gutt
- 2. weit; d'Hierz rifft no der Hé - mecht
- 3. wier! Ôm - mer wei - der, Dâg fir

- 1. re't, lâf net fort, donk hir net
- 2. bâng, frét all Stier, wo' d'Hé - mecht
- 3. Dâg: si ver - lêft am gro' - sse

- 1. we'!
- 2. leit. Löss dât é - wegt Wei - der-
- 3. Mier.

- 1-3. strie-wen, dei Ge-driff a Wan-der-

- 1-3. lie - wen. Me' wi d'Friemd mat al-len

- 1-3. Drêm ass deng Stuff dir an dein Hêm.

Zänkert (mecht dem Sprengerlek Hôr a Bârt hannescht).

Sprengerlek (richt sech op, stuerkt an d'Deischtert an tottelt):

Hêm...hêm...hêm!....Mamm.....
Draudchen!

(schekt am Drâm en Handgro'ss, fällt nidder a schle'ft vîrun).

Drekerlek (Den Zänkert hält iwer hien eng gro'ss blenkeg Kugel. Hie lächelt, wöllt no der Kugel greifen a rifft am Schlôf):

Gold....Gold....Go-old!

(schle'ft weider).

Zänkert (am sêlwechten To'n, weist op den Drekerlek):

Gold....Gold....Go-old!

Elfercher (sangen, vun engem Ko'er hanner der Bün beglêt):

No. 16.-Gêschterko'er.

A6-35

*Beim Mergewellek
am Grooten*

Eng Séche fir Kannerbün
an 3 Akten
vum

Nik. WAMPACH a Fr. BINSFELD

Musek vum Bernard MAY

Letzeburger Volleklidder-Verlag
8 rue Evr. Ketten
LETZEBURG
1951

Perso'nen:

Sprengerlek { Zwe 'n Handwierksborschten
Drekerlek { op der Walz

Wichtelcher { Groesténsmännchen, de Kinek.
Kuelegéscht.
Zänkert.
Kuelewíchtelcher.

Dramkinigin.
Dramelfen.

Dramgestalten { D' Mamm vum Sprengerlek
Draudchen, seng Schwester.

Blummekinigin.
Kanner als Blumen vum allerlé Zorten.
Kanner als Peiperlengen.
Hafrächen, eng âl Baurefra.
Bärbel, hir Duechter.
De Méschter vum Baurenhaff, e Wittmann,
de Brudder vum der Bärbel.

Der Bärbel hirt Kand.
E Kniecht.
Handwierksborschten a Skouten.

=====

Beim Zwergenvolk am Groestén.

O u v e r t u r e

I. Akt.

De Groestén bei Manternach. En Owend em Gehânsdäg. Lfichteschein. Vun der Manternacher Seit erbei kommen zwe'n Handwiersborschten, e Schneider an e Goldschmatt. Sie sangen:

1. Optrött

Sprengerlek an Drekerlek.

No. 1. - Handwiersborschten-Duett.

1. Handwiersborschte ginn an d'Welt;

3. Pöpp-len dau-schen düss em d'Kopp;

1. d'Fréd gét mat, durch-glo'st de Schrék.

3. Pöp-pels-lâf huet och keng Ro';

1. Bleif do-hém, wém d'Stuff ge-fällt,

3. Spak-ke-ro' - se glönn-ren op,

1. d'Fä-rent wenkt, do fen-kelt d'Glek.*

3. wen-ken ons de Wöll-komm zo'.

Sprengerlek:

2. Lfich-te-schein op Ströss a Päd,

2. d'Nuech-ti-geil-chen tenkt a gre'sst;

2. hei, we' i-wer d'Mil-le-rad d'Fäch do

2. scheidt a wei-der-sche'sst.

(* Drekerlek setzt sech nidder).

(Sprengerlek röset den Drekerlek, dé mat virugét, am Ufank dre'deg, dann no an no am Schrek).

Drekerlek:

Oh, dát Gôn, dát Gôn! Dát ass mir an d'Glidder geschlôn.

Sprengerlek:

Ech könnt nach iwer en Däch sprangen.

Drekerlek:

Jo du mat dengem Kischtegewicht!

Sprengerlek:

An du mat dengem Armesöndergesicht!

Drekerlek (gápst a streckt sech):

Zeng Stonnen op de Bën!

Sprengerlek:

An zeng Stonnen am Gång ze granzen!

Drekerlek (werft sech op de Buedem):

Ech kann net me! O mei, o mei! Ech sin eng Leich.

Sprengerlek (greift an de Rucksák a rêcht

him eng Schmier):

Feier de' do mol eran, da get et der besser!

(Si setzen sech an iessen. Et he'ert én eng Musek).

No. 2.-Duett.

mf Sprengerlek:

Ech sin de Schnei-der Sprengerlek,

mf Drekerlek:

hol-la, hol-la ho! An ech de Gold-schmatt

mf Sprengerlek:

Drekerlek, hol-la, hol-la ho! Kuck,

wa keng Nol, ké Schnei-der wär,

mf Drekerlek:

we' ke'ms de do, du stol-zen Här! Dát

bèscht, dát bèscht ass Gold a Geld, op

göl-le Rie-der rullt jo d'Welt.

(Si setzen sech an iesse vîrun).

Sprengerlek (reselt de Kapp a sét):

Elo sötzt meng Mamm elèng dohém. Wat wârd se verdrösslech sin! An onst âremt Draudchen! Hatt huet missen an den Déngscht gôn, fir sei Ero't ze verdengen. Du wês, et mecht de Stôt am Fêschterhaus hannert dem Bösch. Awer fir Kröschtâg ass sei Jor zu Enn. Da könt et nés hém, an da si mer erem all sche'n zesummen.

No. 3.-Melodram.

Sprengerlek (un de Mo'nd):

Fort op d'Wâlz, keng Nol an d'Hand! Lîchteschein, du bass mei Frönd; dach de Schneider ass zu Land, wa vum Bierg den Hierscht rem könt.

Kuck dohém durch d'Fenster klèng, kuck, do setzt meng Mamm a kreischt. Wén dre't d'Schold? 't ass d'Sonn elèng, an ech sèlwer ka fir neischt.

Lüss an d'Haus och hannerm Bösch, wo' onst Draudche wârt a wâcht; blenk voll Tro'scht him op sein Dösch, Kröschtâg ass onst Glek gemâcht.

Drekerlek (am sèlwechten To'n):

Mo'nd, du Schallek, lâch, jo lâch, 't ass keng Sonn, de' mech geruff; 't ass keng Blumm, keng Pösperbâch, de' mech lackelt aus der Stuff.

't ass de Wichtelcher hirt Gold, Gold dát de'f am Buedem lîcht; Gold, Här Mo'nd, ass wât ech wollt, Gold, e Ko'p we dei Gesicht.

(D' Musek get me' stârk. Si lauschteren, kucken a wenken sech a mât mat de Fangeren an de Fe'ss den Takt no).

2. Optrött.

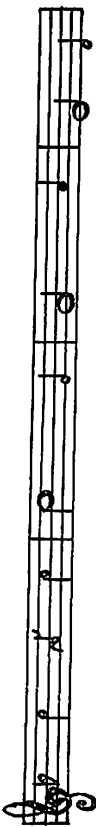
De' Vireg, d' Wichtelcher an d' Elfen. Groestênsmânnechen (eng Grôtz me' gro'ss we' di âner, e lânge weisse Bârt, eng Kapputz an eng ro't Pellerin un, e lânt Meskerlek lâfen sech verstoppen a strecken hei and do de Kapp eraus):

No. 4. - Wichtelmänner - an Elfemusek.

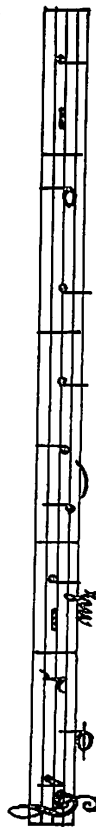
Alllegro *Moderato*

De Mo'nd ass op, de Bôsch dé

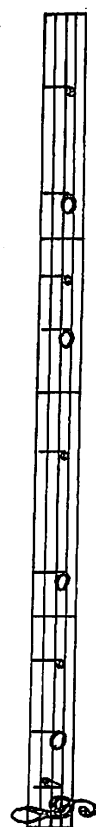
schle'ft; nu kommt, dir Gêschter aus der

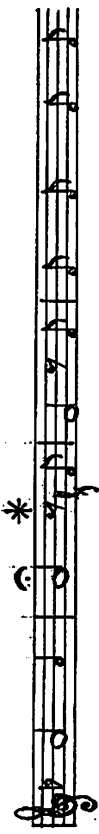
De'ft, dir Schwe-stre, Brid-der, ei

sangt är Lid-der. Vum Him-mel wakkt de

Stie-re - kranz, mâcht ä - re sche'n-ste

Ren-gel-danz! E-rop, dir Ar-bechtmänner!

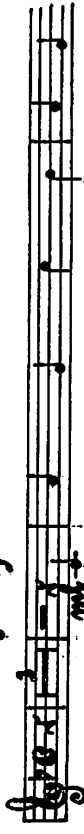
An d' Schöpp, d' Pi-osch kritt Ro'!

(* schle't mam Staf op de Buedem).

Kuelegêsch a Kuelewichtelcher (kommen zu de Seiten erbei. Si mân den Tür iwer d' Bün, vum Kuelegêsch gefe'ert. Si stellen sech mat gekreizten Ärem op).

No. 5. - De Kuelegêsch sengt:

Moderato

Nu kommt, meng Mân - ner aus der

De'ft, wo' stöll eng Welt voll Reich-tom

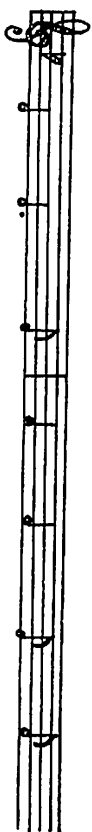
schle'ft, wo' ni eng Sonn, e Stier-che

blenkt an ni e Men-sche-wuert er -

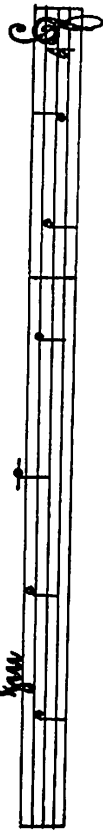
klenkt; bringt Wîch - tel-cher, wât Fleiss

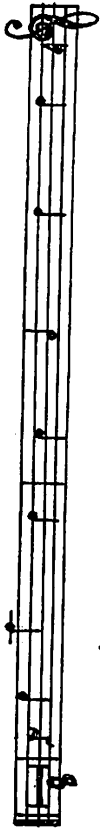
a Krâft fir frönd-lech Men-sche -

kan-ner schâft,den Ar-bechts -

lo'n aus schwâr-zer De'ft, den

Ar-bechts-lo'n aus schwârzer De'ft!

(Zwe' Wichtelcher brengen an engem Emer Kuelen. Etlech âner setzen sech ronderem an huelen hir Himmercher).

Zänkert (dé lûssegste Wichtelchen. E schle't d'Koplabunz a reiwt sech d'An):

Den Zänkert ass och do,den Zänkert huert ké Schlöf. Hei,wi heilli Anescht we' do önnen,de'weg am schwârze Kuelebuedem, hui Ömmer get êscht gekuckht,hui!

(D'Wirder vum Zänkert gi vîrgedroen zu - Gleich mat der Introductio'n vu: Kling, kling,klang).

No. 6.-Kuelemänner-Lidd.

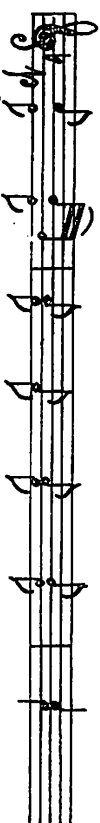
Allegretto

- 1. Kling,kling,klang, pin-ke-pank,
- 2. Kling,kling,klang, pin-ke-pank,
- 3. Kling,kling,klang, pin-ke-pank,

- 1. no der Ar-becht de Ge-sank!
- 2. Wich-tel-cher beim Hum-mer-klank
- 3. no der Ar-becht de Ge-sank!

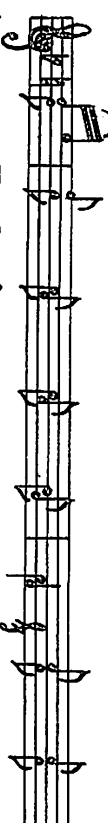
- 1. Wich-tel-cher a schwâr-zer De'ft
- 2. grue-wen,wud-dren o'-ni Ro',
- 3. E-weg si mir op de Bân,

- 1. wös-se wo'de Reich-tom schle'ft.
- 2. hin-ne stêt en Dânz-chen zo'.
- 3. klap-pe gäng durch Kuel a Stân.

- 1. Wich-tel-cher vill dau-send Jor mân
- 2. All-zeit Ar-becht a Ver-dross,sé-
- 3. Wich-tel-cher nach dau-send Jor mân

- 1. zu Kuel,wât Bösch mol wor.Kling,kling
- 2. le Spiel a Fro'-ge-noss.Kling,kling
- 3. zu zu Gold,wât Kuel mol wor.Kling,kling

- 1. klang,pin-ke-pank,schâl,wei Lidd,beim
- 2. klang,pin-ke-pank,no der Ar-becht
- 3. klang,pin-ke-pank,schâl,wei Lidd,beim

- 1. Hum - mer-klank!
- 2. de Ge - sank.
- 3. Hum - mer-klank!

Er - bei, dir

Blum-me-kan-ner, zum Gêsch - terdanz an d'Rei!

(* Groestêsmännchen schle't mam Staf op de Buedem).

Blummekinigin (dann der Rei no, we' se geruff gin, de' âner Blumen. Klêng Elfercher brengen eng Sôtz an en Tapi, âner e Kôssen. Si setzt sech, vun den Elfercher emrengt an deklame'ert):

No. 7.-Melodram. (vun der Blummekinigin)

Erbei, dir Blumme matenên,
dir Nêlchesblumen, Armenên,
Margre'tchen, Kuerblumm, Yokliiko,
air 'Fuengeisdre'er ro't-weiss-blo.

Erbei aus Bôsch a Feld a Gârt,
Jasmeng a Goldblumm, fro' erwârt;
kommt, Lilech, Ro's an Tulepant,
kommt, sprêd e Rébo' iwer d'Land.
Dir Schwestren op! Am Wisegronn
rîcht alles sech zur Gêschterstomm;
erhiewt iech fro', voll Summerglanz,
kommt arm an Arm zum Blummendanz!

Dir Klackebblumen, tenkt a penkt,
dir Kinekskârzen, rufft a wenkt!
O kommt erbei, kommt all me' no,
de Summer, Summer dén ass do.

(Op klenge Bûnen gêt et schon duer, wann de'
Blumen durch Hôrschmock bezécneu gin).

(D'Blumme komme vun alle Seiten erbei,

gre'ssen d'Kinigin, de Groestêsmännchen an eng di âner. Den Zânkert gre'sst se a mecht vun Zeit zu Zeit de Gest vun der Bewonne - rong).

Blummekinigin:

Erbei, dir Peiperlengen,
zum Rengeldanz erbei!

(D'Peiperleng fle'en erbei, dânz en émol ronderem. Si mâ mat de Blumen a mat de Wichtelcher e Krêz, dén sech a klêng Krê - zer ople'st).

No. 8.-D'Blöblimchen an de Peiperleng.

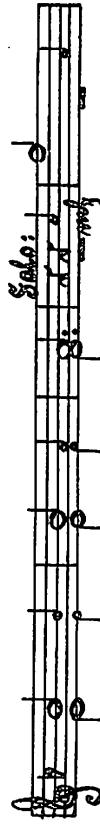
1. Vill fâr-weg Blum-me sê -

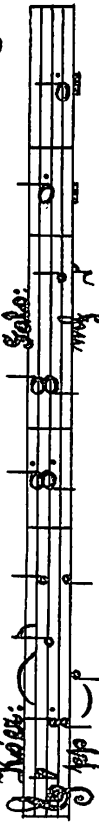
men den Deich am Wi - se - gronn; eng

drôn - ner stong ze drê - men, ze

krei - sche mu-nech Stonn. "Wi trau-reg!"

haucht d'Blö-blümchen, "mei Pei - per -

leng, dé mat dér göl - le Strim - chen, hie

wor ze kéng.2. Losst mech mei Léd iech

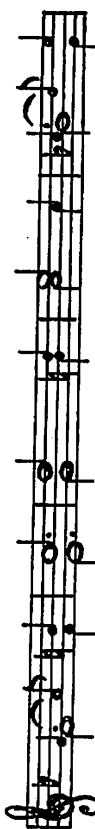
klo-en! Mei Pei-per-leng brong-ro't,

hie go'f vum Stürm ver-schlo-en; am

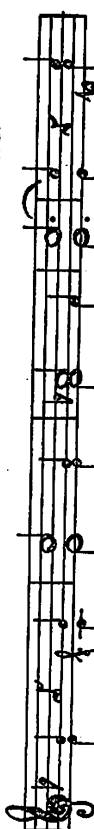
Ni-wel schlauft der Do't."Vill fârweg

Blum-me lâ-chen:"Dei Pei-per,Pei-per-

leng, dé sôtzt am Lâf ze wâ-

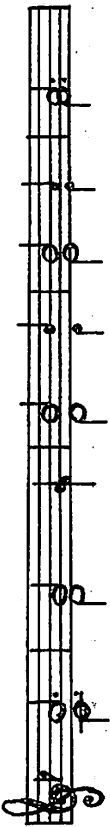
chen, ass gud-der,gud-der Deng." 3. Du

ko'm en dûs-se Wônd-chen,we' frônd-lech

glôt-zert d'Sonn,we' juxt all Blum-me -

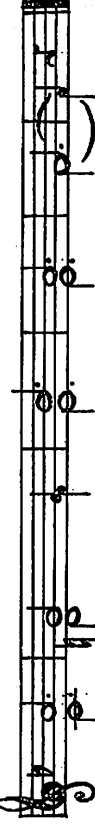
kônd-chen am wei-de Wi-se-gronn!

Du kont d'Blo-blimche lâ-chen, an

aus wor d'Peng; sei Kom-pli-ment ko'm

mâ-chen de Pei-per-leng.

(Drekerlek a Sprengerlek strêcke vun Zeit zu Zeit de Kapp eraus fir ze kucken. Den Zänkert holt s'anuecht a gêt hémlech op den Ze'wen op hire Verbuerg lass. Bei der lèschter Strof kuckt de Sprengerlek ze lãng,an den Zänkert packt e beim O'er).
Sprengerlek:

v't ass mei lèscht,'t ass mei lèscht!
(Alles kuckt no hinnen).

Groestênsmãnnchen:

Erãn dir Wönschekanner! Kommt all e -
rãn an d'Rei!

Zänkert (holt se beim Arm. Se ziddren an zabbelen):

Hei sin se.

Drekerlek (zum Sprengerlek):

Ge' du vîr! Ech trauen dém Spil net.

Sprengerlek:

O Mamm,'t ass ên we' der Deiwenker sêl-
wer!

Drekerlek (holt de Mutt zesummen an trött an d'Rei,gre'sst):

Ech kommen...ech kommen... als e gud-
de Frönd.

Zänkert:

Dén huet eng schwe'er Zong!

Sprengerlek:

O Mamm, o Mamm! Wär ech dohém bliwen!

Zänkert (mecht sein Ziddren no):

Gelt, elo vergêt der de Muttwöll.

(Fe'ert e beim O'er an de Krêz. E Kuele -
wichtelchen brengt den Drekerlek. Si dan -
ze ronderem de' zwe'n).

3. Optrött.

De' Vfreg. De Krêz vun de Wichtelcher
an den Elfen stêt em de' zwe'n erem.

No. 9.-Blenk, mei Kneip. (Musek)

Groestênsmännchen:

Do hätte mer jo de' zwe'n Neischterten.
De' le'eren de Groestênsmännchen elo
kennen.

Allegro (E schleift sei lântg Messer).

Blenk, mei Kneip, wé kann sech wie-ren!

Solls zwé Mön-sche - kan-ner schie-ren!

Drekerlek (jeizt): Ausch, ausch!

Sprengerlek (jeizt): O Mamm!

(Si läfen hin an hier, fir aus
spären hinne de Wé, we' an dem Spil "Kâz
a Maus).

Zänkert:

Männercher, dât sollt der verhâlen, we'
der hei önnern ons Wichtelcher ko'ut.

Groestênsmännchen (schleift vîrun a weist
op den Drekerlek an de Sprengerlek).

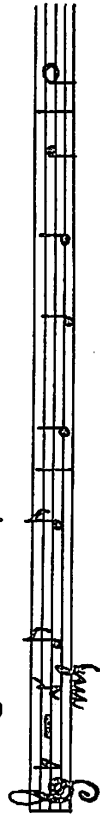

Plâ-keg, plâ - keg Könn a Kâpp!

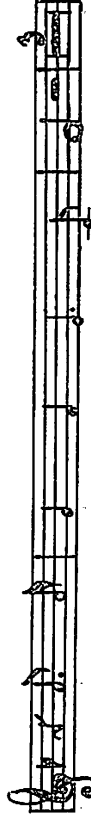

Fâkt se fest, de' Mön-schen-dâpp!

(Zwe' Wichtelcher huelen den Drekerlek,
zwe'n âner de Sprengerlek, de' sech net vill
wieren. Si setzen s'op de Stên. De Groe-
stênsmännchen hõlt de Sprengerlek beim
Bârt a schieert him d'Hor vum Kapp an de
Bârt glât ewêch).

D' Lûcht um Schnei-der-döschge -richt!

Glât de Kapp an glât d'Ge-sicht!

(klappt em op d'Schöllern an entle'sst en).
Zänkert:

Kuck wât e le'we Kierelchen! So gefälls
de dem Zänkert. Wât wârt ärt Draudche
kucken, wann sei Bridderche Schneider
erem hém könt.

(Duerno könt den Drekerlek un d'Rei. E get
op de Stên gesât a vum Groestênsmännchen
geschuer).

Groestênsmännchen:

Gold-schmatt, ei dât gêt de - dicht;

glât de Kapp a glât d'Ge - sîcht!

Zänkert (bekuckt e genê):

Du gefälls mer och. Dei Kapp blenkt jo
bal ewi Gold.

Kuelegêscht:

Nu passt op, dir zwe' Plâkkäpp! A lau -
schtert gutt, wât de Kuelegêscht iech
sét!

(E weist op den Emerche mat de Kuelen).

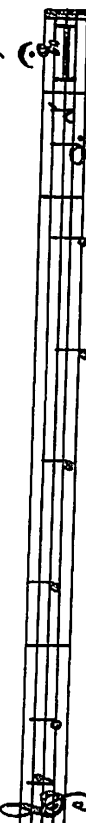
Dir duerft an d'Tä-sche föl - len,

wât d'wîch - tel - cher hei bruecht. Dir

könnst neischt Bess - res wöl - len,

dach denkt un d'Gêsch - ter - nuecht.

Drekerlek (hémlech iwer dem Föllen zum

Sprengerlek):
Wât mâ mir mat déne Kuelen? E Kuel ass
ké Gold.

Zänkert:

Da puch s'ewêch!

Sprengerlek:

Sô nômmen neischt a pare'er! Mâch we'
de Kuelegêscht sét!
('t schle't eng Auer).

No. 10.-Kling, kling, klang. (Musek)

Groestênsmännchen (tuppt op de Buedem an
deklame'ert):

Dir Blumen all, dir Feiperlengen,
dir Kuelewîchtelcher, 't ass Zeit.

Hei mâcht iech fort, wo' d'Stiere

schengen;

't schle't eng! Ké Gêscht me' no a weit!

(D'Blumen dâzen émol rondem sech sêlwer
a ginn of. D'Feiperlengen fle'en nach en Tür
a ginn och. D'Kuelewîchtelcher am Schrek
hinne no).

Zänkert (schle't d'Koplabunz a lêft sech
verstoppen):

Nên, den Zänkert bleiwt nach op; hie
wôllt mol wôssen, ob des Mönshékanner
gutt schlofen a wât se drêmen. Den
Zänkert mecht gier Spâss. Dén huet der
schon allerhand gestîcht).

4. Optrött.

Sprengerlek an Drekerlek.

(am Ufank stomm vu Schreck a Verwonerong.
Dann erkre'en se sech lues a lues).

Sprengerlek:

Liefs de nach?

Drekerlek:

Awer net me' vill.

Sprengerlek:

Dir ass de Wappes gâng.

Drekerlek:

An du, wât bass de gedabbert!

Sprengerlek:

Hues d'elo dei Gold?

Drekerlek:

Ma so mol! Ech hu grad eso' vill kritt
ewe's du, e puer Tâsche voll ârmse'leger
Kuelen.

Sprengerlek:

Nu lôss mer mân,datt mer nômmе se'er
vun hei ewèch kommen.

Drekerlek:

An dât alles fir de' drèckeg Kuelen,de'
mer hu missen an d'Täsche stéchen.

Sprengerlek:

't ass nach gutt gâng,datt et nômmen
de Groestênmânche wor.Datt mer net
dem Deiwel sêlwer an d'Gräpp gefal sin.

Drekerlek:

Jô jô. A grad hei um Groestên wor et,
wo' en démols gedanzt hât,dé schwârze
Feierstôppler an Hellemêschter.Méng
Gro'ssmamm gottre'scht hât mer emol so'
eng Geschicht erzielt.

Sprengerlek:

Wém sés de dât,Drekerlek! Ech wês gené
Beschêd.Et gêt mer nach eng wâl iwer
d'Hierz,wann ech drun denken.Hei leit
de Stên,de Groestên.Et sin elo jo nômmе
me' d'Steker dervun.Dé schwe'ere Stên
huet den Deiwel sêlwer heihi bruecht,op
senge stârken Deiwelsschôlleren.En hât
jo gehe'ert,zu Tre'er ge'f eng Deiwels-
kîrech gebaut.Dât wor senger Sâch.

Drekerlek:

O mei,eng Deiwelskîrech! Mâ dât wâr ep-
pes Sche'nes!

Sprengerlek:

Jô,eng Deiwelskîrech! An do wolt hie
sêlwer derbei sin,do wolt hien heliefen,
datt d'Sâch solt vîru gôn.Duefir huet
en dé schwe'ere Stên erbei geschlêft.Et
solt de Grondstên vun der Deiwelskîrech
sin.Ônnerwé awer he'ert en,et ge'f en
Herrgottsdo'm.wât mecht den Hellemêsch-
ter! En dêt e Fluch,datt d'ganz Gewân
ronderem dervu schâlt,as wann et gedon-
nert hât.Da werft en de Stên op de
Buedem,hei op des Plâtz,hei op de Groe-

stên.E grâtscht op den Zänn vu Roserei,
e sprengt op de Stên,en danzt an danzt
drop,bis en a Steker ffrt.D'Steker ge-
seit ên nach hei.An d'Trött sin nach
drann,de' Lächer,de' den Deiwel beim
Danze geschlôn huet.Huu,wann ech drun
denken! D'Grujele gi mer zur Kopp aus!
Drekerlek:

Huu! Mir stinn d'Hor zu Bierreg!

Sprengerlek (klappt em op d'Schôller):

Dât do ass gelunn,Drekerlek.

Drekerlek:

A fir wât ass et gelunn?

Sprengerlek:

Wêlls de kèng Hor me' hues.Se si ver -
résit,se siH an d'Vakanz.

Drekerlek:

Rêcht hues de,Sprengerlek. (E lâcht).

Elo bekucken ech dech ere'scht.Du hues
e Kapp we' e Fuendelsknâppchen.Et félt
nach grad d'Spôtzt drop.

Sprengerlek:

An déng Klätz ass just we' e glése
wâk.Et kann ên sech dra spigelen.

(Si bekucken sech a lâchen).

Nu lôss mer awer mâchen,datt mer ônner
Dâch komme mat onse Kuelen.Solle mer se
net ewèch puchen?

Drekerlek:

Och nach dât! Wé wêss,wo' mer se brau-
che können!

Sprengerlek:

Do hannen ass eng Lûcht.Ech mêngen,dât
wâr de Schuerenshaff.

Drekerlek:

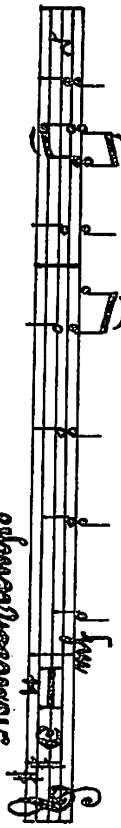
Do fônte mer vleicht eng Plâtz fir ze
schlôfen.Da gef de Bên et op.

(De Sprengerlek werft hémlech e puer Kuele
fort.Si trappe vîrun,op de Schrek vum
"Handwierksborschten-Duett").

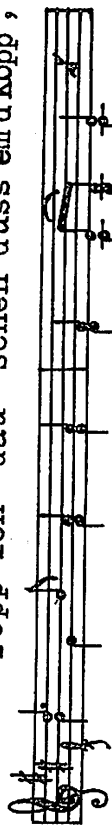
No. 11.-Duett.

(Si sangen de' lèscht Strof)

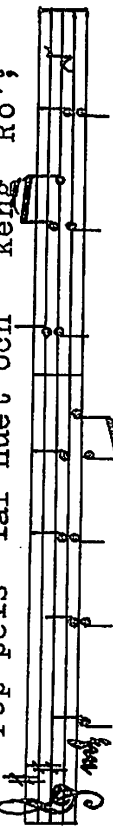
Moderato

Pöpp-len dau - schen düss em d'Kopp ,

Pöp-pels - lâf huet och keng Ro';

Spak - kel-ro' - se glönn - ren op,

wen - ken ons de Wöll-komm zo'.

Zänkert (könt aus senger Stopp. E réft d'Kuelen op, mecht mat sengem Stiefchen al-lerhand Zêchen driwer an deklame'ert):
"Wichteicher vill dausend Jor mán zu Gold, wát Kuel mol wor."

(D'Kuele gin zu Gold. E lét se op Goldpobei-er an e weist se).

(De Virhank fällt).

II. Akt.

Eng gro'ss Baurestuff. Dämmerlicht.
E Spannrad. Op zwe' Still schle'ft e klèngt
Médchen. Seng Spillsâche leien um Buedem:
E Schéfchen, eng Popp, eng klèng Kachmaschin.

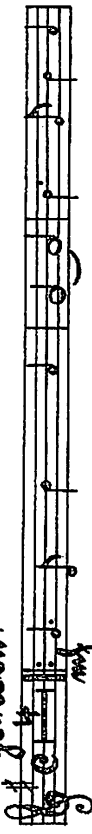
i. Optrött.

Haffrâchen. Kôndchen.

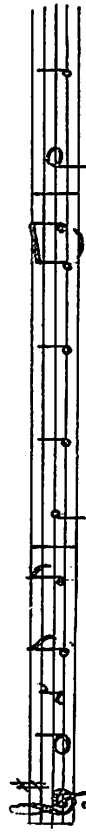
Haffrâchen (sôtzt beim Spannrad, dât ro't):

No. 12.-Beim Spannrad.

Gesungen.

1-3. Ro', mei Ried - che, ro'! D'An de' fâ-len

1. zo'. Ôm-mer, òm - mer muss de lâ - fen,
2. zo'. Wât den Al - ter huet ge - spon - nen,
3. zo'. Mu - nech trei - e Leng - e - fue - dem

1. Hiem a Bett fir s'all ze schâ - fen
2. kléd de Jonk - tem, schle'sst seng Won - nen.
3. deckt seng Spôn - nesch de'f am Bue - dem.

1-3. Ro', mei Ried - che ro'! D'An de' fâ-len zo'.

(Ze't den Otem schwe'er).
D'Gro'si ka bál weider neischt me' ewi
Spannen. Jô, mei Riedchen! Dax nach muss

de den Tür mâchen, fir dât hellefen z'ersetzen, wât de Krich zerste'ert huet.

Ja, dé Krich! Hei dén ârme Wirm - che kann eppes dervun erzielen. Fir d'e'scht huet sei Papp misse fort an e Lager. D'Feinde vum Land hun e geholl. Iâng, o lâng huet ké Wönsch eppes he'ere vun em. Ké Bre'f duerft en hém un seng Familje schreiwén. Eng ke'er ko'm Nuwell, den ârme Papp wir am Pri-song erschoss gin. A fir wât! Well hie fro' mat sengem Land wor a fir sei Land geschafft hât. Wor dât dann e Verbrêchen? Ass ên e Verbrêcher, wann ên d'Hémecht gier huet? Wann de' engem me' le'f ass wi alles op der Welt?

(Si wöllt opstôn).

Ech lôssen et le'wer schlôfen, dât âremt Kôndchen, dât et mer net erfe'ert an zesummefirt an der Mênong, et ke'm eng Bomm oder di preisech Polizei, fir et ewêchzefe'eren.

Ewell net genuch, datt de Papp huet missen an den Do't gôn. Duerno go'f och nach d'Mamm verschlêft, an d'Emsiddlong, weit dôhannen a Polen, an zu gudder lêscht ko'm se och an e Lager, d'Mamm mat dém ârme Kôndchen.

Dât âremt Bârbel, meng Duechter! Hat hât et schwe'er, hat ass och we' et schengt önnér kèngem gudde Stier gebuer. De Man verluer, mam Kann bei d'Mauer gestalt fir sêlwer erschoss ze gin! A we' et dun endlech hêmko'm, mat Liewesgefor hêmko'm, du wor och nach hirt Heischen zu woltz e Stêko'p, vun de Bommen zerste'ert. Du ko'm et hongereg a krank hier bei mech, seng Mamm, gezunn. 't hât weider neischt me' ewi d'Kléder um Leif an sei Kand.

(Wôscht eng Tre'n a brengt Gezei erbei).
We' ne'deg ass et hei, d'âremt Bârbel! Bei der Gro'si ass ömmer Ârbecht.

Hiemer, Boxen, Strômp a Räckelcher ze fleken! Domat net genuch. Bâl muss et kachen a brachen, bâl streichen, bâl rompen, bâl wâschen, bâl dreschen. Bâl ass et um Feld, bâl am Haus. Wât ass et ons elo gutt kom bei all dér viller Ârbecht!

Kôndchen (am Schlôf):

Lämmi! Lämmi hei!

Hafrâchen:

Nun he'er de' klèng Deifchen! Et drêmt vun séngem Schéfchen. We' sche'n huet et nach gebiet an sei Liddche gesonge vum Stierewôn. Du lét et sech nidder op de' zwe' Still hei a fort wor et.

(kôsst et luess, deckt et zo', setzt sech, steipt de Kapp an entneipt).

Kôndchen (schwätzt am Drâm):

Da reiden drei Englen op Goldpârd durch d'Lûcht.

(Drâm-Elfercher, vun der Drâmkinigin gefe'ert, dâzen nom Lidd vum Stierewôn, dât hannert der Bûn gesonge get).

No. 13.-De Stierewôn.

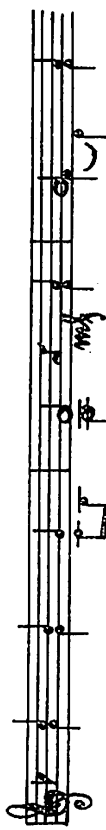
Moderato.

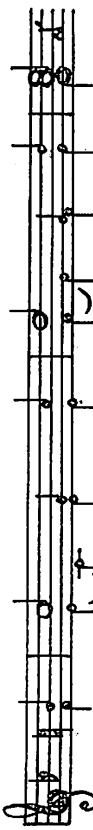
- 1. Wann nuets de Mo'nd sei
- 2. Wann nuets de Mo'nd seng
- 3. Wann nuets de Mo'nd an

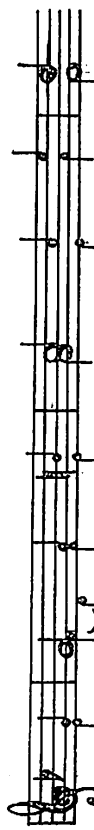
- 1. Sôl - wer sprêd, weit i - wer d'Him-
- 2. Lâmm - mer lét, wann durch d'Ge - wân
- 3. d' Kum - mer kuckt, wann d' Kônd - chen an

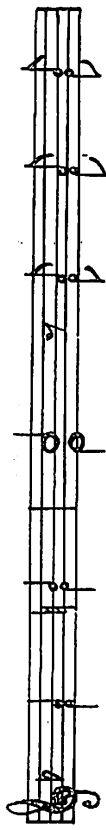
1. mels-wi - se gêt, wann d'Kön - ner -
 2. en Herr - gott gêt an d'Sé - er -
 3. sei Bett sech duckt, da lue - den

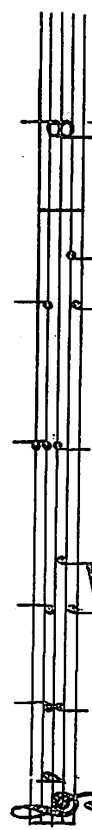
1. cher sprô - chen a lösch - te - ger Ucht,
 2. cher em - ginn a lösch - te - ger Ucht,
 3. drei Eng - len de Stie - re - wôn aus

1. da rei - den drei Eng - len op Gold -
 2. da lauschtren drei Eng - el - cher no
 3. a stré - en all Kônd - chen en Drâm

1. pârd durch d'Lûcht. Drei Stie - re
 2. an der Lûcht. Da stêt de
 3. i - wer d'Haus. Da rullt de

1. sin hir fenk - leg Pârd,
 2. Wôn, da lausch - tren d'Pârd,
 3. Wôn, da frêsch - len d'Pârd,

1. de Mo'nd hitt em de Wôn seng Hârd.
 2. da stêt a lausch - tert d'Himmels - hârd.
 3. de Mo'nd dreiwt hêm seng gôl - len Hârd.

(Op ganz klenge Bühnen brauch nômmen d'Lidd gesungen ze gin a 7 Kanner stellen de Stierewôn duer).

2. Optrött.

De' Vîreg o'ni d'Drâm-Elfen, Drekerlek, Sprengerlek, Mêschter, Bârbel a Kniecht.

Haffrâchen (erwâcht):

Dé verdeiwelte Schlôf!

Nê, we' de' Zeit vergêt! Elo ka leie wât leit. Muer de Muerge get et Fre'biren.
 (Gêt op d'Kand lass, fir et

z'erwâchen; et klappt un der Dîr).
 Erân!....O Kanner! Wé könt nach eso' spe't?

Sprengerlek an Drekerlek (den Hutt an der Hand):

Gudden Owend, Giedel!

Haffrâchen (nach ômmer erschreckt):

Gudden Owend! A wât fe'ert iech eso' spe't erbei? Wârt, ech ruffen de Mêschter.

Sprengerlek:

Net ne'des, Giedel! Erfe'ert net! Mir sin e'erlech Kierelen. Mir sin op der Walz a froe weider neischt ewe' e Nuetslêer.

Haffrâchen:

Dir guttste Leit! All Better am Haus si beluegt.

Mêschter (könt erân):

Gudden Owend, dir Walzbridder! Do kre'e mer jo nach spe'de Besuch.

Drekerlek:

Jo, Mêschter, weist ons nômmen en Eckel - che fir ze schlôfen. Mir kommen net me' zu Plâtzen. Elo si mer geschloen zeng, wann net élef Stonnen op de Bën.

Méschter:

Vu wo' kommt der dann?

Sprengerlek:

Vun hanner Miersch erfort.

Haffrächen:

D'Säch schengt mer richtig ze sin.

Spötzbo'wegesichter hun se net.

Méschter:

Mir léen iech eng Kautsch Stre' duer

an den Eck.Ën Ament.

(Gët aus).

Haffrächen:

Obé, da gudden Nuecht a gutt Ro'!

(Hölt d'Kand op den Ärem a gët of).

Drekerlek:

Bäl hât et Krämp kascht! Geseis de nun,

mer hun dach e'erlech Gesfichter.

Sprengerlek:

Bill der neischt drop ân!

Kniecht (könt erân,röselst Stre' op de Bue-
dem):

Hei ass eng Bausch gutt möllt Stre'.

Méschter (könt erem):

Ech menge, Jongen, eso' kann et wuel gön.

Sprengerlek an Drekerlek:

Jô, jô, Méschter, mir mân ons schon eng

Kautsch.

Méschter:

Plôt iech alt e bössen.

Bärbel (könt mat Möllech a Bro't):

Hei huet der Möllech an och Bro't.

(stellt d'Möllech bei de Ruecht

op den Dösch. Drekerlek a Sprengerlek

drenken ên nom âner vun der Möllech).

Sprengerlek:

De' ass gutt a frösch.

Bärbel:

Nu schneid iech Bro't.

Sprengerlek:

Mer hu ferrem gefiddert an nach völleg
am Böntel.

Méschter:

Dajé, da streckt iech gutt! Bis muer!

Bärbel, Méschter, Kniecht:

Gudden Nuecht!

(of).

Drekerlek a Sprengerlek:

Gudden Nuecht alleguer, a schlôft gutt!

3. Optrött.

Drekerlek, Sprengerlek, Zänkert.

(Drekerlek a Sprengerlek donken d'Schong

aus a strêcken sech mat de Kléder op

d'Stre').

Drekerlek:

vt gët dach neischt iwer d'Ro'! Wât wor

dât en Dâg!

Sprengerlek:

A watt eng Nuecht!

Drekerlek:

Wann ên net grad eso' vill Stonnen an

de Bën hätt, könt ên dabal schlôfen.

(gâpst an dre't sech em).

Gudden Nuecht, Sprengerlek!

Sprengerlek:

Gudden Nuecht, (gâpst) Drekerlek!

(nurelt am halwe Schlôf zum Melodram:

No. 14.--Fort op d'Walz.

.....durch d'Fenster klèng.

.....meng Mamm a kreischt.

.....d'Schold?'t ass d'Sonn elèng,

an ech sèlwer ka firneischt.

.....d'Haus och hannerem Bösch,

.....Draudche wârt a wâcht.

Blènk voll Tro'scht...op sein Dösch,

.....Glek gemâcht.

(De' lèscht wieder si kaum ze verstô-)

Zänkert (d'Hand bei de Mond, gët em hire Lê-

er erem a wenkt):

bsst, bsst, bsst! (Gët sech verstoppen).

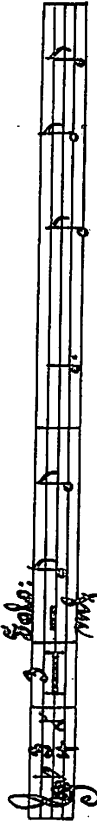
4. Optrött.

De' Vîreg, dem Sprengerlek seng
Mamm, Draudchen, Drâm-Elfercher.

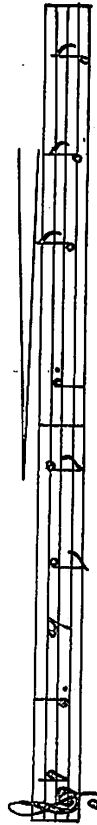
(D'Mamm an d'Draudchen erschengen als Drâm-
gestalten. Elfercher, vun der Kinigin gefe'-
ert sangen).

No. 15.-Drâmlidd.

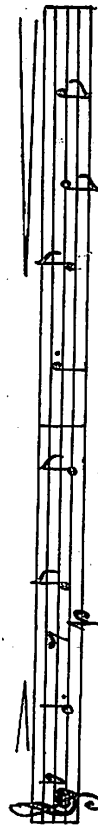
Andante.

- 1. Kenns d'en Hierz, dât fir dech
- 2. Kuck se all, de' fort si
- 3. E Ver-gleich huel un der

- 1. schle't, bleif him no, ver-lâng net
- 2. gâng, i - wer d'wâs-ser, gruj-lech
- 3. Bâch, we' se scheidt vum Mil-le-

- 1. me'. Hues d'eng Mamm, de' dir gutt
- 2. weit; d'Hierz rîfft no der Hé-mecht
- 3. wier! Ôm - mer wei - der, Dâg fir

- 1. re't, lâf net fort, donk hir net
- 2. bâng, frét all Stier, wo' d'Hé-mecht
- 3. Dâg: si ver - lêft am gro' - sse

- 1. we'!
- 2. leit.
- 3. Mier.

Lôss dât é - wegt Wei - der-

1-3. strie-wen, dei Ge-driff a Wan-der-

1-3. lie - wen. Me' wi d'Friemâ mat al-len

1-3. Drêm ass deng Stuff dir an dein Hêm.

Zänkert (mecht dem Sprengerlek Hôr a Bêrt
hannescht).

Sprengerlek (rîcht sech op, stuerkt an

Hêm...hêm...hêm!...Mamm.....

Draudchen!

(scheht am Drâm en Handgro'ss, fällt nidder
a schle'ft vfrun).

Drekerlek (Den Zänkert hält iwer hien eng
gro'ss blenkeg Kugel. Hie lâchelt,
wöllt no der Kugel greifen a
riffft am Schlôf):

Gold....Gold....Go-old!

(schle'ft weider).

Zänkert (am sêlwechten To'n, weist op den

Drekerlek):

Gold....Gold....Go-old!

Elfercher(sangen, vun engem Ko'er hanner der

Bün beglêt):

No. 16.-Gêschterko'er.

BEIM ZWERGÉVOLLEK
VUM GROESIEN

VUM NIK. WAMPACH A FR. BINSFELD
MUSEK VUM BERNARD MAY

LETZEBURGER VOLLEKSLIDDER - VERLAG
18, RUE EYR. KETTEN LETZEBURG

BEIM ZWERGEVOLLEK
VUM GROESIEN

VUM NIK. WAMPACH A FR. BINSFELD
MUSEK VUM BERNARD MAY

LETZEBURGER VOLLEKSLIDDER-VERLAG
18, RUE EYR. KETTEN LETZEBURG